



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



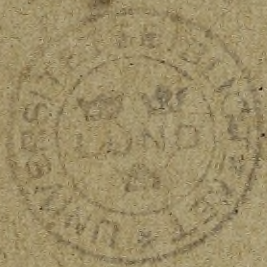
GÖTEBORGS
UNIVERSITET



LUNDS
UNIVERSITET



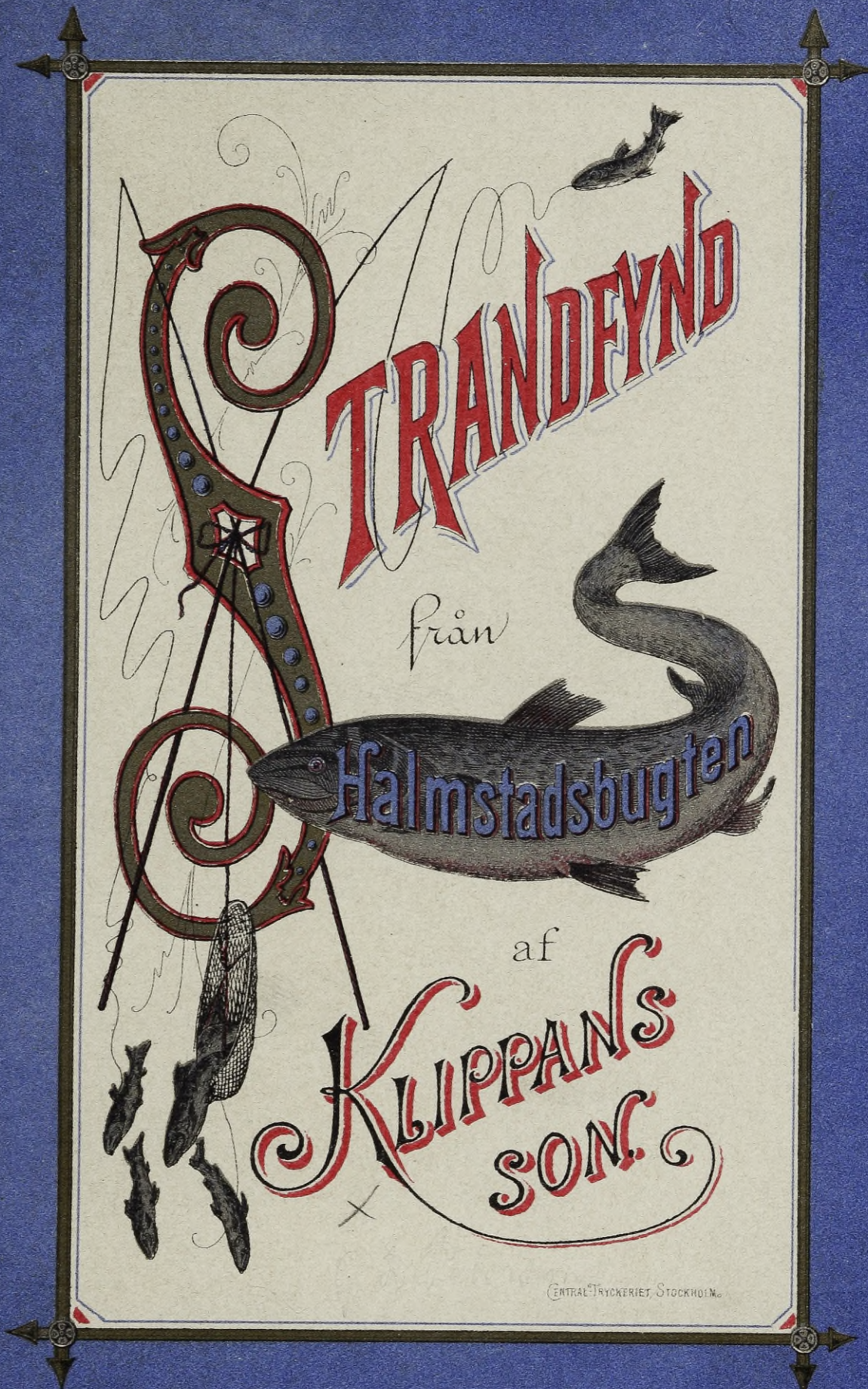
UPPSALA
UNIVERSITET



Vitt.

Sw.

Petersen, G.R.



TRANDFYND

från

Halmstadsbugten

af

**KLIPPAN'S
SON.**

Illustrations: A large fish is shown swimming horizontally across the middle. To its left, a large, ornate letter 'P' is decorated with red and green scrollwork and blue dots. A fishing net is suspended from the 'P', containing several smaller fish. Another fish is shown swimming above the 'P'. The background features faint, swirling lines.

CENTRALTRYCKERIET, STOCKHOLM.

Witt.
Sv.

Petersen, B. R.

Strandfynd

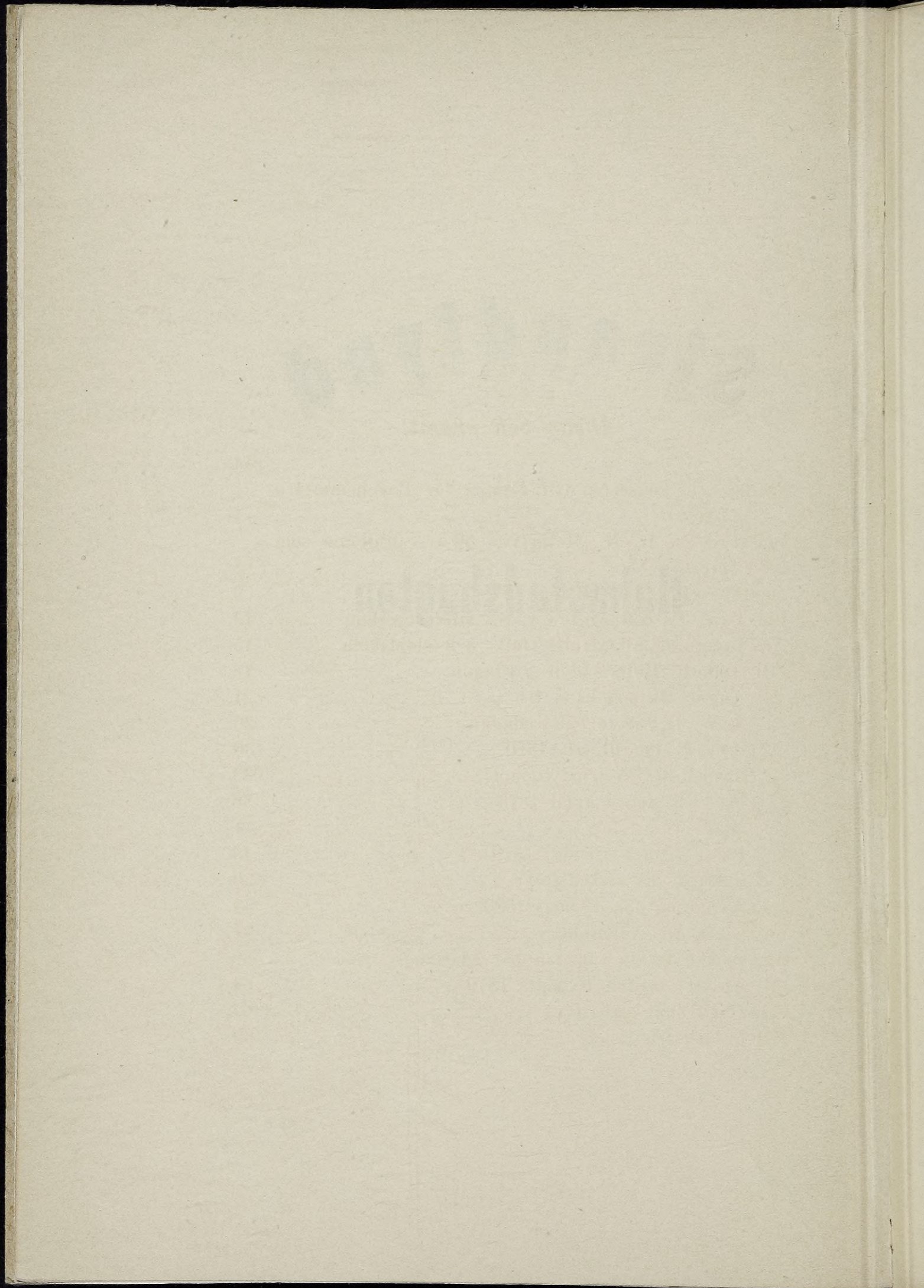
från

Halmstadsbugten

af

KLIPPANS SON. [preml.]

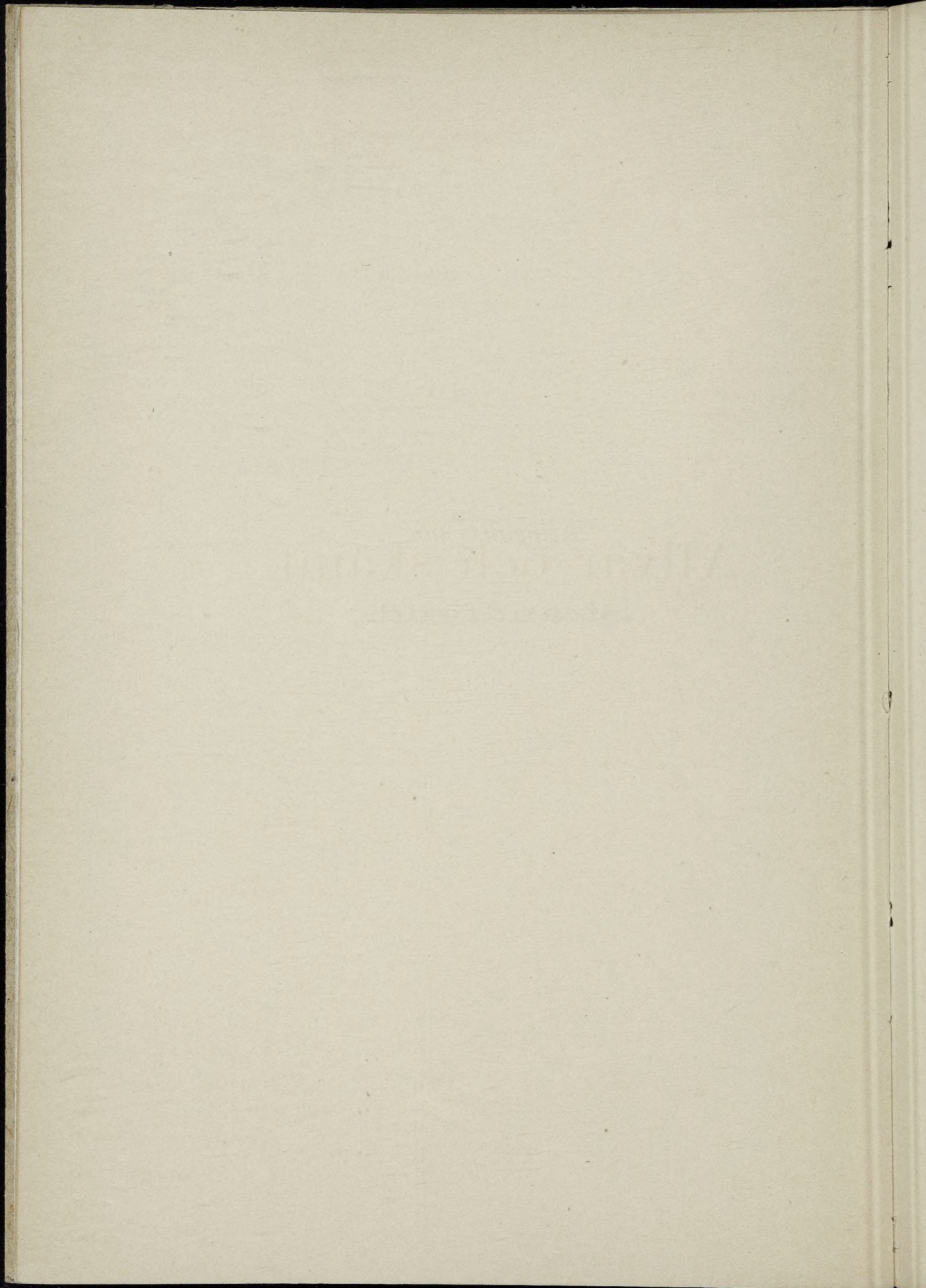




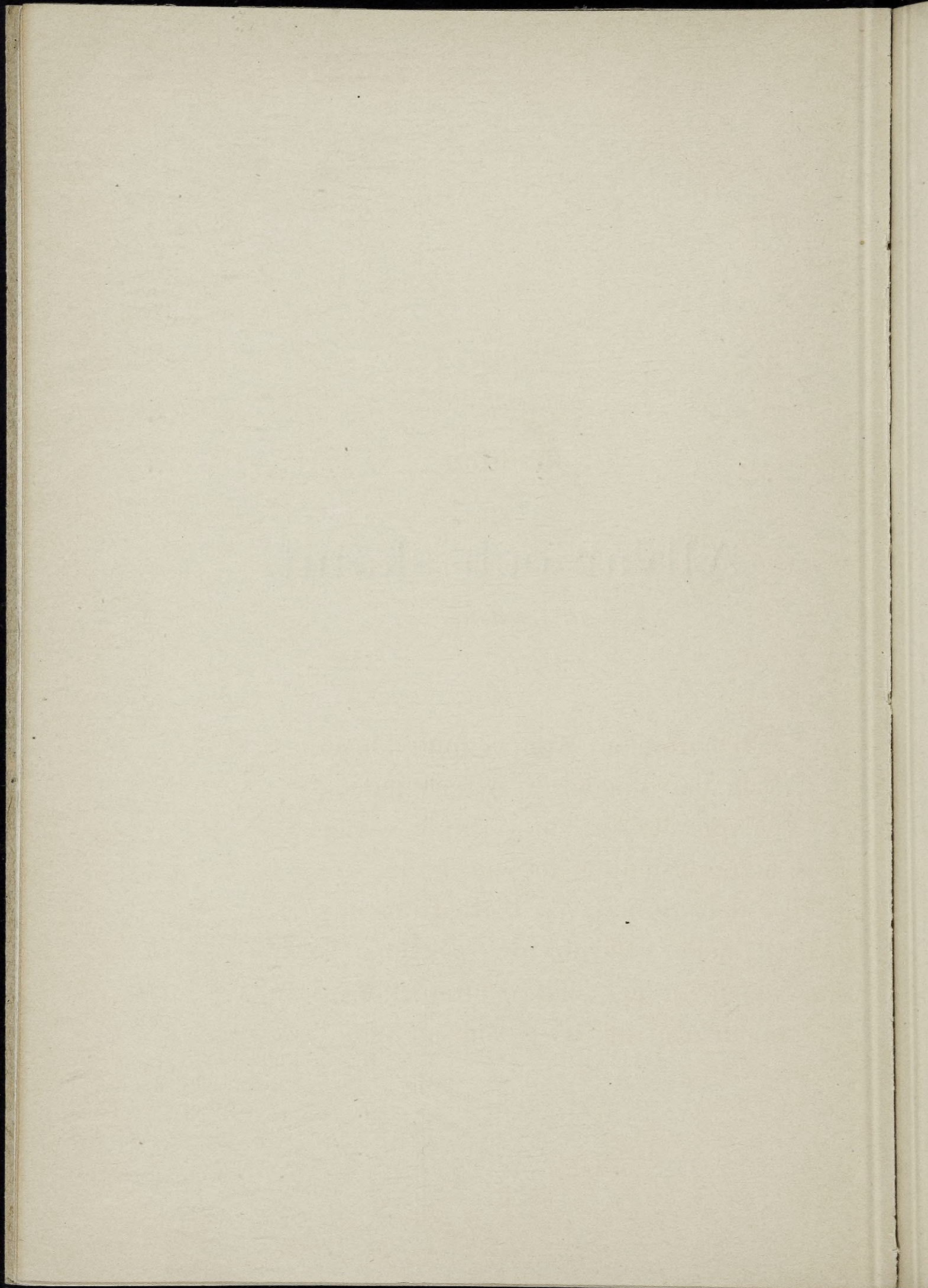
I N N E H Å L L :

Allvar och skämt.

	Sid.
Prolog, vid konserten till förmån för Barnhemmet å Lyckan	1.
Vid Prosten L. N. Mellqvists 50-års jubileum som prest	5.
Tomteboljcka, den 11 aug. 1879	9.
Vid L. v. S:s och Aurora v. S:s silfverbröllopp	12.
„ Invigning af Qvibille folk- och slöjdskola	15.
Till And. R. Holm, 48:de årsdagen	18.
„ August B. och hans fru	21.
„ J. W. H., 58:de födelsedagen	26.
„ And. J. den 14 jan. 1880	30.
„ Casper A., 25-årig student	33.
„ P. A. S. den 4 april 1879	38.
„ H. F. W.	42.
„ Lasse L. den 10 maj 1879	46.
Vid Calle S—ds afskedsfest	50.
Till Tärnorna, den 17 maj 1880	54.
Vid Gösta S:s svenmiddag	57.
Hvi suckar det så tungt uppå rådstu'n	59.
Till Th. H—m den 16 mars 1879	64.
Farväl till ungarlslifvet	67.
Till hr och fru R—dt	69.

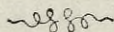



=====
Allvar och skämt.
=====



rolog

*vid konserten till förmån för Barnhemmet
å Lyckan.*



ill harmonier, som lekfullt klinga,
I dag man bjuder Er lyssna här,
Men hur de leka, hur fritt de svinga,
I deras grundton det *allvar* är,
Ty den vibrerar på hjertegrunden
Och ljuder icke för pris och lön
Och ej för lust blott i aftonstunden,
Nej, hvarje ton är en ömsint bön.

De böner vexla med hopp och tårar,
Som sol och regn uti sommardag,
Och ändå gälla de friska vårar,
Som fångslats blott genom ödets lag;
De gälla broddar af eget slägte,
Som sakna skydd i en stormig verld,
Som, se'n till lifvet de blefvo väckte,
Ej egt en vårdande hemmets härd.

Ett hem! Hvad tjusning i detta ordet!
Det är en glänsande verld för sig,
Der ljuf välsignelse dukar bordet,
Och allt är värme så innerlig.
Kan du, som eger ett hem, väl fatta
Hvad det vill säga att vara arm,
Att ega intet, der lemman matta
Få hvila ut efter dagens larm?

Ack ja, du kan det. Ditt varma hjerta
Sitt höga ursprung ej neka kan;
I det är hemmet för husvill smärta,

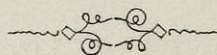
Då den är skuldfri och den är sann.
Och när kan smärtan mer skuldfri vara,
Än för de arma vi bedja här?
De äro barn, som ej kunna svara
För hvad ett lidande innebär.

De äro alla, som plantor späda
I naken jordmån, förutan stöd,
Men deras böner i dag sig kläda
I tonskrud, biktande ömt sin nöd,
Och denna bikten förvisst I hören,
I, som af Mästarens lära sport,
Att hvad för en af de små I gören,
Det ju ock honom I hafven gjort.

Den skärf I offren på altarrunden,
Som nämns med ordet *Barmhertighet*,
Den mäts som ringa visst här för stunden,
Men framtidsvärdet man icke vet.
Hvad Gud välsignar, om än så ringa,
Det växer ut med omätlig fart,

Och kärleksoffret, du gått att bringa,
I rika frukter förvandlas snart.

Men nu till leken med melodier
Och sång, som fåfängt ej klingar då,
Om Edra hjertan dess harmonier
Och ädla *grundton* blott akta på,
Ty den vibrerar på hjertegrunden
Och ljuder icke för pris och lön
Och ej för lust blott i aftonstunden,
Nej, hvarje ton är en ömsint bön.



Vid
PROSTEN
LARS NICLAS MELLQVISTS

50-års-jubileum, som prest,
den 6 jan. 1879.

~*~

*H*alfsekelfesten inne är
För gode herden, hjorden kär.
Det skrider mot hans lefnadsqväll,
Men, Abram lik i Mamres tjäll,
Han än vid tempeldörren står,
En trogen väktare, och får
Besök af englar, minnets här,
Som täljer hvad han *var* — och *är*.

Med kristlig ödmjukhet likväl
För dem han öppnar nu sin själ,

Ty presterlig i lif, som kall,
Han vill att Herran prisas skall
För hvad en menska här på jord
I *handling* verkat eller *ord*.

Men vi, som älska lärt hans värf,
— Att rädda själar från förderf,
Att i en hänfull, syndig verld
Ge dygden styrka på sin färd,
Att lik Johannes, kärleksfull,
Med nästan dela hjertats gull —
Vi, vi i dag med jubelröst
Oss luta mot den gamles bröst,
Och Herrans välbehag förvisst
Skall spåras deri, först som sist,
I varma hjertans enkla gärd
Åt segraren med andans svärd.

Det är en skön guldbryllöpsfest
Emellan Zion och dess prest,

Då femtiårig banas lopp
I ädla minnen lefver opp.

Du vigdes tidigt vid din brud,
Embetet, på hvars gifna bud
Du gick att så på lifvets mark,
Ungdomlig, kraftfull då och stark.

Du lade frö till herrlig frukt
Och gaf åt brodden ans och tukt,
Du sådde nitiskt och med hopp,
Och hundrafaldt det spirat opp.

När därför nu din dyra brud
Framträder i guldbröllopsskrud,
Med trofast röst hon helsar dig:
"Tack för god vakt" på ljusets stig!

Hon tackar dig för trogen vård
I stormig tid, förbistring hård,
Då ofta efter dagens qvalm
Du höjt till svalka fridens palm.

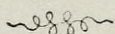
Hon tackar dig, för hvad du var,
När fram, som ordets tolk, du bar
Bildrikedomen i din själ
För att förstås och fattas väl.

Hon tackar dig för hjertats glöd,
Som åt de lidande du bjöd
Vid dödens portar, der ändå
Du var en tröstare, som få.

• *“Tack för god vakt!”* vi säga ock.
Och fast han grånat nu din lock,
Stå länge stark och varm ännu
Uppå din post, ty få, som du,
Sin Herres säde skött på jord,
I sådd utaf hans helga ord
Och skörd af vandel i hans bud
Samt kärlek till hvart sanningsljud.

TOMTEBOLYCKA.

(I det nya hemmet den 11 aug. 1879.)



Man ofta hör skryt att vår verld går framåt
Och fröjdas så gerna också åt dess ståt,
Fast endast den bländar för stunden;
Och framgången skyller man mest på geni,
Men detta i mycket nog är skrymteri,
Man glömt kanske säkraste grunden.

Geniet visst kommer derofvanifrån,
Och är, har man sagt, utaf gudar ett lån,
Men det är åt människan gifvet,
Och därför det kräfver båd' jordmån och ans,
Ty eljest med lätthet kan blekna den glans,
Som kom för att lysa i lifvet.

Och jordmånen för alla dessa geni'n,
Som snart sköta världen och oss med maskin,
Det är just *ett hem*, och att dyrka
Ett sådant kan ej bli ett afguderi,
Ty himlen sitt altare bygt deruti,
Sen kärleken vigd det till kyrka.

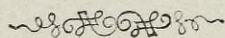
I *hemmet* vet mannen först, att han är man,
Och qvinnan hur djupast att älska hon kan,
Ty vänliga tomtar der leka,
Som komma så glada från kärlekens ö,
Så fria, som lärkor, och hvita, som snö,
Och trofasta vännerna smeka.

Och namnen de bära, de tomtarne små,
Väl kunde jag räkna dem upp också,
Men säkert I kännen dem redan.
Dock, *Trogen* är namnet den lugnaste bär,
Och honom ses följa en broder så kär,
En *lycka*, som ej går i nedan,

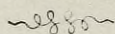
Och *Vänsäll*, och *Fridfull*, och *Munter* och *Flit*
 Och *Allvar*, och *Gästfri* och *Gullgod* och *Nit*
 Så nämnas de tomtarne alla,
 Som gästa hvart *hem*, der i kärlek och tro,
 Två hjertan förenade bygga sitt bo,
 Och som vi härin vilja kalla.


Välkomna de vare en hvar till sitt värf!
 Herr *Munter* att skalkas så yster och djerf,
 Herr *Allvar* att sköta resonen,
 Herr *Gästfri* att helsa oss alla härnäst
 Och *Vänsäll* att hemtrefnad bjuda hvar gäst,
 Herr *Fridfull* att angifva tonen.

Må städse de råda med oinskränkt makt
 Och *Välgång* orubbligt vid dörren stå vakt,
 Den önskan vi hjertligen bringa!
 För kärlekens fristad, för brudgum och brud
 Och för de små tomtar, som skyddas af Gud,
 I hemmet det nya vi klinga.



Vid
L. v. Segebadens
och hans fru
Aurora v. Segebadens
Silfverbröllop.



 dag firar Amor en jubelfest
För kärlekens herrskande makt,
Och sjelf kommer guden, som hedersgäst,
Sen silfver på kogret han lagt.
Han kommer än hoppfull och glad, som förr,
Och gläntar så varsamt på hjertats dörr.

Han stiger derinom och ser sig kring,
Och tänker på flygtade dar,
Som mycket förändrat, men någonting
Dock finns såsom fordom det var:
Det evigas gnista, der lades ner,
Ogrumlad af tiden han ännu ser.

Och kärlekens segrar han täljer ju
I trofasta makarnes hem,
Der krönta af lyckan de helsas nu,
Som fyllda de tjugo och fem.
Och vännerna samlas vid samma härd
Att gifva af aktning sin bästa gärd.

För honom, som pröfvat med kraft och mod
Hvad allvar i lifvet det var,
Och som blef till sinnet allt mera god,
Ju mera till framgång det bar,
För honom jag bågaren höja må,
För mannen och vännen, som endast få.

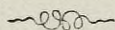
För henne, som var under årens lopp
Hans styrka, näst Gud, hvart det bar,
Och som, vid hvar motgång, gaf nya hopp
Och lefnadens himmel höll klar,
För henne, ack fins väl ett bättre mål
Än tömma så modrens som *makans* skål.

Ja, skål för dem båda ännu en gång,
Gud signe de kommande dar,
Och värdigt att sluta min enkla sång
En önskan ej bättre jag har
Än den, att Er bana allt framgent må
Välsignad och lycklig, som hittills, gå.

—evigst—

Vid invigning af

QVIBILLE FOLK- och SLÖJDSKOLA.



Koral:

Till dig, all världens Gud,
Vi ställa hoppet alla,
När nu i bön och sång
Vi ödmjukt dig åkalla.
Ifrån din allmakts tron
Välsigna menskans verk,
Åt henne kunskap gif
Och hennes vilja stärk.

Den sådd vi göra här,
Må till ditt pris den blifva;
Af oss ju intet är,
Blott Du kan växten gifva.
De späda plantors tropp
Din nåd och sanning gif
Att gagna, som sig bör,
Och ärfva evigt lif.

Kör:

Allt mer det ljusnar i tiden,
I hjerta, sinne och håg!
En flägt af himlafriden
Hon sprider kring strand och våg
Den ädla kunskapsflamma
På sanning bygd, i tro,
Och derföre här densamma
Vi redt ett eget bo.

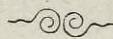
Ett ljusets altar härinne
I dessa salar vi satt,
Dess offereldar brinne
Till ledning i jordisk natt!
Här vare sanning bofast,
Som dygdens starka rot,
Och göre hvart hjerta trofast
Mot frestelsernas hot!


För dig, du växande skara,
Vår bön nu höjes till Gud,
Att detta hus må vara
Den mäktiges eldstodsskrud.
I den, de värf här öfvas,
Han följe med behag,
Att mogna de alla pröfvas
På lifvets sista dag.



TILL VÄNNEN AND. R. HOLM.

48:de årsdagen.



 forna dagar man Holmgång gjorde
Med blanka vapen af härdadt stål,
Och segrar vann man och fosterbröder,
Ty vinna vänskap var stridens mål.

Numer är slägtet mer svagt i knäna,
Fast starkt i ordet, och därför stål
Ej kräfver striden, nu Holmgång gör man
Med varma hjertan och glas och bål.

Så till exempel, som förr berserkar,
I dag till Holmgång vi seglat ut,
Och skeppen brände vi här vid stranden
För att få kämparne qvar till slut.

Men var förr Holmen för vikingskaran
En stämplad valplats, der lans man bröt,
Dock tiden ändrat de gamla seder,
Och vänskap svallar, der blod det flöt.

Med samma eld uti hug och sinne
Dock än till träffning man modigt går,
Helst när hvar kämpe är öfvertygad
Att, hur vi strida, är Holmen vår.

Och vår han är, ty vi veta alla,
Att af de vapen vi möta här
Fins ett, som aldrig i sigtet sviker
— Det träffar pricken, der hjertat är.

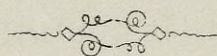
Och detta vapen är vänskap pröfvad
I många skiften af litet hvar,
Och helt förunderligt här att säga
Ju mer man tagit, ju mer fans kvar.

Vår Holmgång därför nu har till syfte

Åt ädel vänskap en hyllningsgård,
När här du firar de fyrtiåtta
Utaf din hedrande lefnadsfärd.

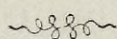
En skål för åren, de fyra dussin,
Som runnit hädan på tidens flod,
Och må dig unnas än lika många,
Och alla goda, som du är god.

En skål för värfven du hittills öfvat
Och skål för dem, som du framgent vill,
Och skål för glädje och skål för lycka
Och härmed slut på min enkla drill.



Till vännen August B. och hans fru,

på 15:de bröllopsdagen.



F dag för femton år sen
Vår värd sin gumma fann,
Och lika länge är det,
Sen hon sin gubbe vann.

Hvad! Femton år? J frågen.
Den tiden är för lång;
Hon är ju unga tösen,
Och han en — glad garçon.

Jo, jo, den hemligheten,
Den tål studeras på,

Hur trots de många åren
Man varar ung ändå.

Väl har jag ej förmåga
Att lära konsten ut,
Men hvad exemplet mäktar
Är lärdom dock till slut.

Och därför som exempel
Vi taga värden nu,
Han, som lik gubben Noach
Fått sig en hedersfru.

Förutan henne vore
Han gammal visst och grå,
Med rheumatism i nacken
Och skinncalott derpå.

Men ömt af gumman vårdad
Han trotsat tidens tand,
Ty qvinnan eger medel
Till slika verk ibland.

Ty lätt sitt värf man sköter
Med framgång, kraft och mod,
När man får må hos gumman,
Som prins i bagarbod.

Och därför vännen August
Har framgång haft, som få,
Och mycket har han verkat,
Men blir väl mer ändå.

Än rastlöst syns han handla
Med tyger och med band,
Än lika raskt han bygger
På Nissans andra strand.

Ej rör mig hans affärer,
Det visst nog är och sant,
Dock undgår jag ej nämna
Hans vänskaps priskurant.

Der fins ett ständigt lager
Af goda varor blott
Och "in på handeln" får man
Ett hjerta, som är godt.

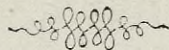
Och därför redlig vänskap
I dag hos dig är gäst,
Det hjertats fröjd att dela
Vid femtonårig fest.

För gångna årens lycka
Du tackar ödmjukt Gud,
När vi med vördnad blicka
Till femtonårig brud.

Hvad bäst hon egt att gifva
För hemmets fröjd och dig,
Som heligt offer fallit
Uppå din lefnads stig.

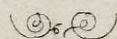
Dock, du var henne värdig,
Och därför sjelfmant kom
Den lycka vi nu skåda
I femtonårig blom.

Och må den länge blomma
Mot ädla framtidsmål!
För femtonårigt brudpar
En hjertlig välgångsskål!



TILL J. W. H.

(Femtioåttonde födelsedagen.)



Är som man gått några mil framåt
Uppå sin rankiga lefnadsstråt,
En stund att "pusta" man väl behöfver,
Den promenaden att tänka öfver.

Att skumpa framåt från år till år
Är hin så roligt, när bra det går,
Men man får stanna ibland i backen
Och "klara strupen" och öppna fracken.

I qväll en vän i vårt glada lag,
Den lille rådmannen menar jag,
En "pust" sig tager på lefnadsstråten;
I qväll kan tiden ej komma åt'en.

År femtiåtta, så man mig sagt,
Han uti verdens bestyr sig lagt,
Och skälet, hvarför ej grått är håret,
Är, att han pustat en gång om året.

På vackra höjden af dessa år
En hurtig ungdom du ännu står,
Hur ödet än uti fast förbidan
Gett höjden lutning på andra sidan.

Med tiden är du för mycket vän
För att bli gammal på länge än;

Den store "*jemnarn*" du är i tycket,
Ty du har *jemnat*, som han — och mycket.

Se blott på gatorna här i stan,
De voro gropiga förr, som fan,
Men du har jemnat dem allihopa,
Så sjelfva stenarne lof dig ropa.

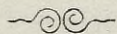
Och slikt ett drag är i tidens skick
För det två tiotal minst du fick,
Ty att bli gammal, sen dess, som gatan,
Det lär bli kinkigt af bara satan.

Emellertid är vår önskan nu:
Lef städs med tiden så "*kuttrasju*",
Att ej dess tand mäktar dig att bita
Och glada lynnet ej heller slita.

Lef glad i tacksamma vänners krets
Och sätt, som hittills, på glädjen spets,
Ty verldsåskådning så trefligt stämder,
Som "lille rådmannens" fins ej nämder.

Och lefve han, som i dag fyllt år,
Och som oss plägat så det förslår;
En sådan "pustning" i lefnadsbacken
Den käns från stortån och upp i nacken.

Ja, lefve han, som så *jemnat* har,
Att vi ä' *jemna* snart litet hvar.
Men slutligt lefve den *jemna* gatan!
Vår hemfärd eljest blir svår som satan.



TILL AND. J.

på födelsedagen den 14 jan. 1880.

~*~

Till vännen Anders en visa glad
Så gerna ville jag skrifva,
Men tankar ordna sig rad i rad
Med hot att ledsamma blifva,
Ty sångmön, stackare, är ej stämd,
Fastän poeten det blifvit,
Och därför rufvar hon nu på hämd,
Skilsmessa kanske för lifvet.

Dock, förr'n mot döden hon går sin gång,
Förföljd af "svinpelsars" gyckel,
För vänskap höjer hon än en sång
Och vrider kring hjertats nyckel.

Sen mån J skåda der litet qvar,
Om skrymtan bodde derinne,
Om ej dess sträfvan städs ärlig var,
Om ej uppriktigt dess sinne?

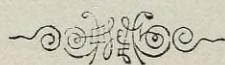
En sång för vänskap af ädelt slag,
Som lifvets mödor förljufvar,
Som räcker hela vår lefnads dag
Och aldrig går uppå skrufvar,
Som räcker till uti all vår brist
Och egennyttan ej känner,
Som är vår rikdom, när allt vi mist,
Förutom trofasta vänner.

När lömska hatet sitt gift ses slå
I lefnadsbägarn till randen,
Hos vännen tar man ett motgift då,
En liten "tår uppå tanden",
Och lefnadsbägarn står klar igen
Hur hatet än sig må slingra,

Ty bakom molnen ler solen än,
Blott någon vän vill dem skingra.

Stor sak alltså, om det bär emot
Och stundom vållar oss suckan,
För fanken flyger båd' list och hot
Vid litet "luft uti luckan";
Ty när som vänskap i laget rår
Och ärligt samman oss håller,
I skamvrån tvedrägtens pyssling står,
Och ingen hör på hans joller.

En skål för vänskap och trofast lag
Och skål för honom som gifvit
Oss bud att samlas just denna dag,
På hvilken födder han blifvit.
Ja, lefve han, som oss lifva kan
När andra vålla oss harmen,
Och som, fast liten, dock är en man
Som har sin storhet — i barmen.



Till

LÄNSVETERINÄREN

CASPER ANDERSSON,

25-årig student den 12/12 1879.

Andersson

För fem och tjugo år sen
Så darrande och rädd
Vår vän för fakulteten
Steg fram examensklädd.

Att bli en Lundagubbe,
Dertill stod all hans håg,
Fast examinatores
Allt tyckte han var "påg".

Men pågen han var morsker
Och det af bara f—n

Och stod sig i examen
Just uppå denna dan.

I språk och i historia,
Ja i latinet med,
Han gnoddes utaf tusan,
Men intet gick på sned.

Och så till "gubbe" blef han
På denna dagen gjord,
Och samma dag på qvällen
I vanlig ordning "smord".

Men hvad han tyckt om smörjan
Det lemnar jag derhän,
Ty sen hans uppgift blifvit
Att umgås mest med fän.

Dock, missförstå mig icke!
Han Gud i hågen tog
Och kila närmsta vägen
Med kurs på riktig bog.

Ty såsom Lundagubbe
Han ingen gumma fick,
Och därför just den vägen
Han fram till målet gick.

Han tog sin "djuris"-doktor,
Blef nämnd veterinär,
Och sen han väl fått utkomst,
Så blef han genast kär.

Han inom kort sig gifte,
Att *äkta* gubbe bli,
Ty i den gubben såg han
Allt mera poesi.

Och när, som han, man funnit,
En gumma täck och rar,
Man tror kanske ej finnes
Stort af studenten qvar.

Och när, som han, man eger

Ren utaf barn ett par,
Man tror kanske studenten
Försvann vid namnet *far*.

Nej tack! Hvar pligt i lifvet
Man lyckas fylla opp,
Det är en skön fullbordan
Utaf studentens hopp.

Ty vid examensbordet
Der föddes just det mod,
Som styrkt i lifvets strider
Hvarhelst än mannen stod.

Och derfor har studenten
Sin *Alma mater* kär
Igenom hela lifvet
Om fjerran eller när.

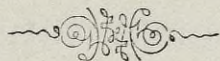
Derför ock vännen Casper
I lyckligt hem i dag

Oss alla bringat samman
Allt uti festligt lag.

En gärd han vill ge minnet
Utaf den första dust,
Som han i lifvet pröfvat
Med lycka och med lust.

Och *hell* därför studenten,
Nu fem och tjugo år,
Som uti qväll föryngrad
I vänskapskretsen står.

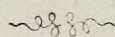
För honom fröjdebägarn
Studentikos vi ta,
Och den skall beledsagas
Med hip, hip, hip, hurra!



Till

PER ABRAHAM STAFSÉN

den 4 April 1879.



En visa jag nu gjort igen
Allt för en landsfiskal, en vän,
Som just på denna dagen — allt väl,
Blef född till stöd åt lagen — Ni förstå mig väl.

Han är en vän så god, som gull,
Ja, lika god, som godt hans hull,
Och därför får han lönen — a. v.,
I pris af begge könen — Ni f. m. v.

De bofvar är du farlig för,
Ty dessa ju din makt förgör,
Som sprider skick och dygder — a. v.,
I dessa Mareds bygder — Ni f. m. v.

För vänner, som dig komma när,
Du deremot är öm och kär,
Och vrider på din svicka — a. v.,
Till alla börja hicka — Du f. m. v.

Och sedan man väl släckt sin törst,
För magens kraf du sist som först
Framdukar fyllda faten — a. v.,
Och "tar" oss uti maten — Du f. o. v.

Och pris och tack en sådan värd,
Förtjent af allas aktningsgärd;
Derför att född du blifvit — a. v.,
I dag vi hit ha klifvit — Du f. o. v.

Om lyckan din förtjenst är lik,
Din framtid lycklig blir och rik,
Derför bland Mareds grönska — a. v.,
En fru vi snart dig önska — Du f. o. v.

Ja, välj dig snart en skön mamsell,

Som, lik dig sjelf, blir god och snäll
Samt omhvärd af behagen — a. v.,
Dig hjälper läsa lagen — Du f. o. v.

I giftas du ju fick lektion *)
I morgse utaf en patron
Och af en brud så fager — a. v.,
Låt se den spiken drager — Du f. o. v.

Och när du väl är äkta man,
Då till din port igen minsann
Vi komma gladt och klappa — a. v.,
Och helsa tjocka pappa — Du f. o. v.

Till dess emellertid Du får
Ett hjertligt tack för gångna år,
Ehuru "firti"-talet — a. v.,
Tycks låta litet galet — Du f. o. v.

*) Till S:s ära var för födelsedagens firande anordnad en "bruastass" i äkta småländskt mönster.

Ja, tiden är en "procis" stor,
Som dig i dag på "firti" gnor,
Men det dig ej generar — a. v.,
Ty skall'n ej diskonterar — Du f. o. v.

Men att de "firti" du tar här,
Det icke alls nå'n under är,
Den saken vi besanne — a. v.,
Ty juden*) är din granne — Du f. o. v.

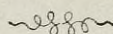
Som Noach förr på Ararat
I Mared Du dig fast har satt,
Och må här godt Du trifvas — a. v.,
Och många år dig gifvas — Du f. o. v.

Ja, derpå tömma vi ett glas,
Som intill sista droppen tas
För fyrtiårig lefnad — a. v.,
Och framtids fröjd och trefnad — Du f. o. v.

*) "Hvita juden" var ett broderligt smeknamn på den för sin vänlighet och hedersamhet samt gästfrihet vida bekante förvaltaren på det natursköna O—ström.

TILL H. F. WULFF

vid hans afflyttning till St. Ljung.



Till Wulffens ära jag sjunga vill
En lika hjertlig, som enkel drill,
Ty *skiljas* så bjuder ödets lag,
Och skiljovägen vi nått i dag.

Du ställt dig redo att ta farväl,
Du hedersknyffel, du goda själ,
Och vi vid glasen ställt oss i kö
Af ärlig vänskap att ta adjö.

Men förr'n vi skiljas, det är vår pligt
Att göra tacksamma hjertans bikt:
Tack, hedersbroder, för hvad du var,
Och blif densamma fast bort du far.

I vänskap pröfvad du profvet stått,
Som få det gjort, och hvar fram du gått
Var ditt exempel att akta på,
Du man af heder, du vän som få.

Ej lång beskrifning jag göra vill,
Men efter tiden tycks räcka till,
Ett ord om gubben, så god som gull,
Jag dock må säga för vänskaps skull.

Det är nu tvenne och tjugo år
Sen han sågs rikta mot Sverge spår,
Ty han är född i en utländsk bygd,
Fast *svensk* till heder och *svensk* till dygd.

Från Slesvig-Holstein han boren är,
Men trots nationen han är oss kär,
Ty när man träffar slikt skrot och korn
Då gör det föga af hvad nation.

I fordom tysken vid stridens larm

I gräs fick bita för svenskens arm,
Men när han sänder oss män, som du,
Så blir mottagningen annan ju.

Ty har du bitit i gräs också,
Så var det för att din utkomst få,
Och har du önskat väl bättre bord,
Än det hon dukat, vår fosterjord?

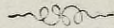
I Halländsk jordmån är magert visst,
Men goda skördar dock gro till sist,
Och hvad af aktning här finnes bäst
Det är en skörd för vår hedersgäst.

Till feta Östergylln nu du far,
Men våra hjertan du med dig tar,
Ty uti minnet du dröjer än
I Hallandsbygden, som gammal vän.

Ett öppet sinne, en svekfri själ,
Ett ädelt hjerta, som velat väl,

Se der gedigna festföremål,
Som väl förtjena en hedersskål.

Ja, fatten glasen! Slut är min drill,
Mig återstår blott ett *lycka till!*
En hjertlig önskan af gammal, ung,
Som följer gubben till Stora Ljung.



Till

LÄNSVETERINÄREN LASSE L.

den 10 maj 1879.

(Vid hans flyttning till Malmö.)

”Korn, hittade af en blind höna.”

Är vännen Lasse från oss går,
De skånska nöt att skydda,
Naturligtvis pegasen får
Hans afskedsbägar' krydda.
Men till en sång, som han förtjent,
Apollo mig ej kraft förlänt,
Ty till hans pris det vore bäst
Att kunna tala som — en häst.

Men då vi fira honom här
Med litet „luft i luckan“,
Uppå sin plats väl också är
Att „kreaturens suckan“
Vid afskedsbägaren får sin tolk.
Och därför kommer jag, godt folk,
Att höja tacksamhetens röst
För dem han skänkte bot och tröst.

I ur, som skur, du mången gång
Här traskat midt i natten
Allt med din undersökningstång
För „qvarkan“ och för „spatten“,
Och därför alla länets ök
Nu bedt mig göra ett försök
Att gnägga fram en hyllningssång
Med tack och afsked på en gång.

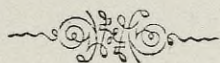
Din mildhet prisa allihop,
Den för sig sjelf lär tala,

Men höres något missnöjdt rop
Från några radikala,
Så kan jag lugnt dig anförtro,
Att något fromt och sedligt sto
Tar ditt parti och ställer så
Att du får odelt tack ändå.

Om alla andra kreatur,
Hvars lif du sågs bevara
Med någon verksam underkur,
För sig blott kunde svara,
Ett hjertligt „grymt“ från hvarje gris
Dig skulle tolka på sitt vis,
Att du är älskad i vår ort,
För hvad du var och hvad du gjort.

Och fast till Skåne nu du far,
Det gläder hvarje sinne,
Att du i Halland lemnar kvar
Ett riktigt „hästaminne“;

Ett minne trofast, varmt och godt,
Som redbart värf förtjenar blott,
Och med det minnet nu till mål
— De patienters afskedsskål!



Vid
CARL S---DS
Afskedsfest.

*V*i samlats här i afton
Till enkel afskedsfest,
Och vännen Calle S—d
Han är vår hedersgäst.

Han som på våra nachspiel
Om glädjen drog försorg,
Han flyttar sina färde
Till staden Göteborg.

Väl svårt är mista vänner
Af ädel merg och must,
Men nu ur mången synpunkt
Vi göra ren förlust.

Hvem mins ej mången midnatt,
Sen ångan väl var oppe,
En välkänd röst, som sade:
"Nu S—d skall vi hoppe!"

Och Calle tvärt i taket
Flög lätt, som sjelfva hin,
Och efter uppå hjuldon
Kom Ferdinand D—n.

Som tvenne siameser
De vuxo mången qväll,
Sen klockan slagit elfva
På Mårtenssons hotell.

Af bord och stolar skapte
De hästar i en hast,
Om händelsen ej gjorde,
Det fanns till hands — en qvast.

Vår permanenta cirkus
Vi hade så i gång

Med skolridt, dans på lina
Och voltigörers språng.

Och ramlade på näsan
Den ene i sitt lopp,
Den andres nyp i ändan
Strax hjälpte honom opp.

Så många gånger de roat
Oss, dessa vänner två,
Ty alltid "luft i luckan"
De bringade som få.

Men nu när midnattsklockan
Gör slut på dagens fröjd
Måhända sista gången
Vår glädje når sin höjd.

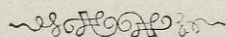
De tvillingbröder hafva
I afton benefice,
Men förr'n den slutar ge vi
Dem hjertligt tack och pris.

Ty när den enes hjulben
Nu öppnas för passage,
Kanske för sista gången
Der kryper — Calle Glas.

När deras vägar skiljas,
Vår cirkus blir ruin,
Ty när vi mista Calle,
Blir enbet ju D—n.

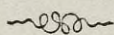
Dock Calles framgång minskar
I någon mån vår sorg,
Ty säkert större cirkus
Han får i Göteborg.

Och i det goda hoppet
Må bågaren nu tas
Allt intill sista droppen
För vännen Calle Glas.



Till tärnorna.

Den 17 Maj 1880.



Det var i forna dagar
En sed vid bröllopfest
Att höja festpokalen
Allt för en blåögd gäst.

Brudtärnans skål den tömdes,
Som ingen annan än,
Och en marskalk, förlägen,
Orerade för den.

Heltvisst en hvar ock tänker
Den tömmas bör i dag,
Men den, som är förlägen,
Mitt herrskap, det är jag.

Ty när i dag på morgon
Jag sökte en idé,
I årets almanacka
Jag dumt nog kom att se.

Der läste jag på permen
Ett ödesdigert ord,
Som uti eld och lågor
Mig bragte inombord.

Och ordet det var "skottår",
Derför jag tänkte så:
Nu bör väl tärnan tala,
Marskalken höra på.

Och alla nu vi gladt oss
Vårt lof att höra få
Uti serafiskt välljud
Från purpurläppar två.

Men hoppet det är svekfullt
Allt för en stackars kar',

Ty fastän det är skottår,
Hon ej till ordet tar.

De purpurläppar tiga,
Men krossa med att le;
En annan sysselsättning
Man därför dem bör ge.

Alltså, till värn mot faran
Af tyst vältalighet
Nu alle män till vapen,
Till glaset, fatten det!

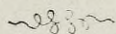
Sen, trots det der oraklet
Som gäller detta år,
För festens unga tärnor
Jag skålen föreslår.

Och fast de nu stå stumma
Möt de marskalkers flock,
En gång, sen de haft bröllop,
Få de nog ordet ock!

~*~*~

Vid
Gösta S:s svenmiddag.

(Ingeniör wid Kalustads gjuteri.)



Jag alltid har tyckt, och jag tycker så än,
Att ett stort gjuteri är vår lefnad,
Der, som ingenjörer, gå giftvuxna män
Och drömma om äktenskaps trefnad,
Ty, bäst som de gå der, de taga med storm
En hvar en modell och en passande form.

Och sen det är gjordt, så behöfs det ej mer,
Ty verksta'n är färdig med samma,
Och nya modeller der komma allt fler
Till glädje för pappa och mamma.
Ej därför att undra, en hvar önskar bli
I oqvald besittning af ett gjuteri.

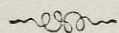
Den tanken ej jäfvar förvisso S—ll,
Som halfäkta står bland oss redan,
Ty form han sig skaffat, och råd för modell
Det utaf sig sjelft kommer sedan,
Ja, ja, kära "Suddis", förstå mig nu rätt,
Ty gjuta man kan på mångfaldiga sätt.

Som ungtkarl du arbetat i gjuteri,
För svarfning och slöjd af modeller,
Men nu torde verket mer helgjutet bli,
Sen kärleks-patenten ju gäller,
Och därför vi bringa den önskan i dag,
Att maskineriet må jemt stå vid lag.

Som slutet på visan dock önskade vi
I botten en bågare dricka
Allt för vännen "Suddis" och hans gjuteri,
Som så nog sig kommer att skicka,
Att det ej må anses för indelikat,
Att samtidigt dricka för godt fabrikat.

—eriksson

Hvi suckar det så tungt uppå rådstu'n?



Och liten Harald sitter, en mörk december-
qväll,

Som referent på rådstu'n, blek om kinden.
Han ser hur ljusen brinna på Mårtenssons
hotell

Och hör hur dansen går så lätt, som vinden,
Men hur i gruflig längtan den lille Harald satt
Allt mörkare blef hågen vid diskussionen
matt —

Då suckar det så tungt uppå rådstu'n.*)

*) Såsom upplysning må meddelas att detta stycke skrefs å rådhuset under ett stadsfullmäktige-sammanträde, der förf. nödgades tillbringa tiden såsom referent i stället för att såsom värd deltaga i en fest efter ett sällskapspektakel, dervid "Majorens döttrar" af Hedberg uppförts, och i hvilken pjes förf. just utfört Haralds roll. Skämtet upplästes emellertid vid festen senare på qvällen.

Till persiljsnack han lyssnar, blef dyster i
 sitt mod,
 Och ville springa hela, raka leden
 Direkt upp till hotellet, der skuldfri glädje
 stod,
 Men ack! då gick hans pligt ju rent på
 sne'den.
 Han tänkte på *Majoren* och uppå *faster* kär.
 "Gud nåde mig som liten är, om väl jag
 vore der!"
 Det suckar då så tungt uppå rådstu'n.

Och föredragningslistan, en sammanrotad
 sky,
 Framskakar frågor på fullmäktigbordet,
 Och tankarne förskräckta kring alla väg-
 gar fly,
 När trollena alltjemt "begära ordet".
 Då blir den lille Harald uti sitt sinn' så
 mörk

Och önskar "hela tutten" en extra dosis
björk —
Då suckar det så tungt uppå rådstu'n.

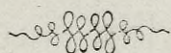
Och liten Haralds tankar de löpte rakt på
sned,
De tänkte till och med på den utvägen
Om icke vore lämpligt att åskan slagit ned
Och visat diskussionen rätta vägen.
I himlens alla blixtar uppå den höga stig,
Lösmundta Halmstadslaxar, o sägen, sägen
mig:
Hvi pratas det så mycket på rådstu'n.

Men alla blixtar tego och Halmstadslaxen
teg,
Och Haralds penna svarta tårar fälde,
Då ändtligt klubban föll till slut. Med vinge-
snabba steg

Att glaset nu får rätta vägen vandra;
När hon ur svunna fröjder emot oss vän-
ligt ler

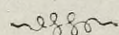
Förvisst vi glömma icke brådt hvarandra.
Väl voro vi de ringa, som spelade för gull,
Men publikum ju lofvat, att aldrig för vår
skull

Det sucka skall ett dugg i salongen.



TILL J. H. J. — M

den 16 Mars 1879.



Min bror jag tackar för god mening,
Som mig till barnsöl bjöd,
Men många hundar i förening
Ju vålla harens död.
Så ock med mig, jag fått förhinder,
Dem jag förklara vill,
Och dessa äro fem ej mindre
Med — "lögn och kostnad till."

Alldeles som en hare jagad
Jag stupat på min färd,
Ty ena stöfveln blef ej lagad,
Och som en man af verld
I stoppad strumpläst ej kan ståta,
Om stoppad ock med poesi,

Så må bror H—m mig förlåta,
Att jag måst hemma bli.

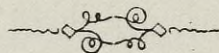
Min helsning till den lille,
Som blötas skall i dag,
Jag likväl sända ville
Och därför dessa drag
På papper till hans pappa
Jag velat sammanlappa.

En framtid rik och gläder
Jag honom önska må,
Och blir han lik sin fader;
Han blir ej ledsen då,
Och blir han lik sin moder,
Han blir båd' glad och goder.

Ja, lycka, fröjd och gamman!
När han blir stor en gång

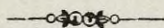
Vi få oss nog tillsamman
Båd' farbrorsskål och sång,
Ty brås han uppå släkten,
Han blir nog med "i flägten".

Mer kära skäl att fara
Till Sjögård än i dag
Det knappast kunde vara,
Men likväl tänker jag
På framtida inviter
Till slika små visiter.



Farväl till ungtkarlslifvet.

Till Alfr. W. vid en sven-sexa.



Ungkarlsfröjder,
O, dumma ord!
Med er ej nöjder
Han blifvit gjord,
Och derfor säger
Han nu med skäl,
Du ungtkarlsläger,
Farväl, Farväl!

Farväl, J gossar
Med ögon grå,
Der nattsöl blossar
I hvarje vrå.

Från Er och hvimlen,
Från stoj och gräl
Han går till himlen,
Farväl, Farväl!

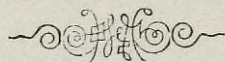
Farväl, o måne,
Du ungtkarlströst,
Ej mer, din fåne,
Du hör hans röst!
Och qvällens tärnor
Som menat väl,
J bleka stjernor
Farväl, Farväl!

Farväl, J lunder
 I grönan dal,
 Han suckat under
 I själfullt qval.
 Nu brudsäng gifver
 En annan själ,
 Och dit han klifver,
 Farväl, Farväl!

Farväl, du bölja
 På Nissaå,
 Att Laxön skölja
 Du lugnt kan gå,

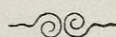
Ty honom lurar
 Ej mer nå'n mö;
 J Frennarps furar
 Adjö, adjö!

Sen kärleksglöden
 Nu riktigt brändt,
 Han ungtkarl's öden
 I landsflygt sändt,
 Och därför gömmes
 Hans ungtkarlssjäl
 I glas som tömmes,
 Farväl, Farväl!



TILL HERR OCH FRU R---DT.

Vid flyttning till Lund 1880.



För herr och fru R—dt
Jag höjer mitt glas,
Som nu uti botten
Med vänskap må tas.

De flytta ifrån oss
Att snart uti Lund
Sin lycka bepröfva
I äkta förbund.

Att mata studenter
Till uppgift de ta,
Och alla vi önska
Att det må gå bra.

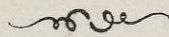
Ja, må uti dryckjom
De "gubbar" gå på,
Att städse vid "svickan"
Bror R—dt får stå.

Då skola kontanter
Som gräs flyta in,
Och hr och fru R—dt
Bli rika som hin.

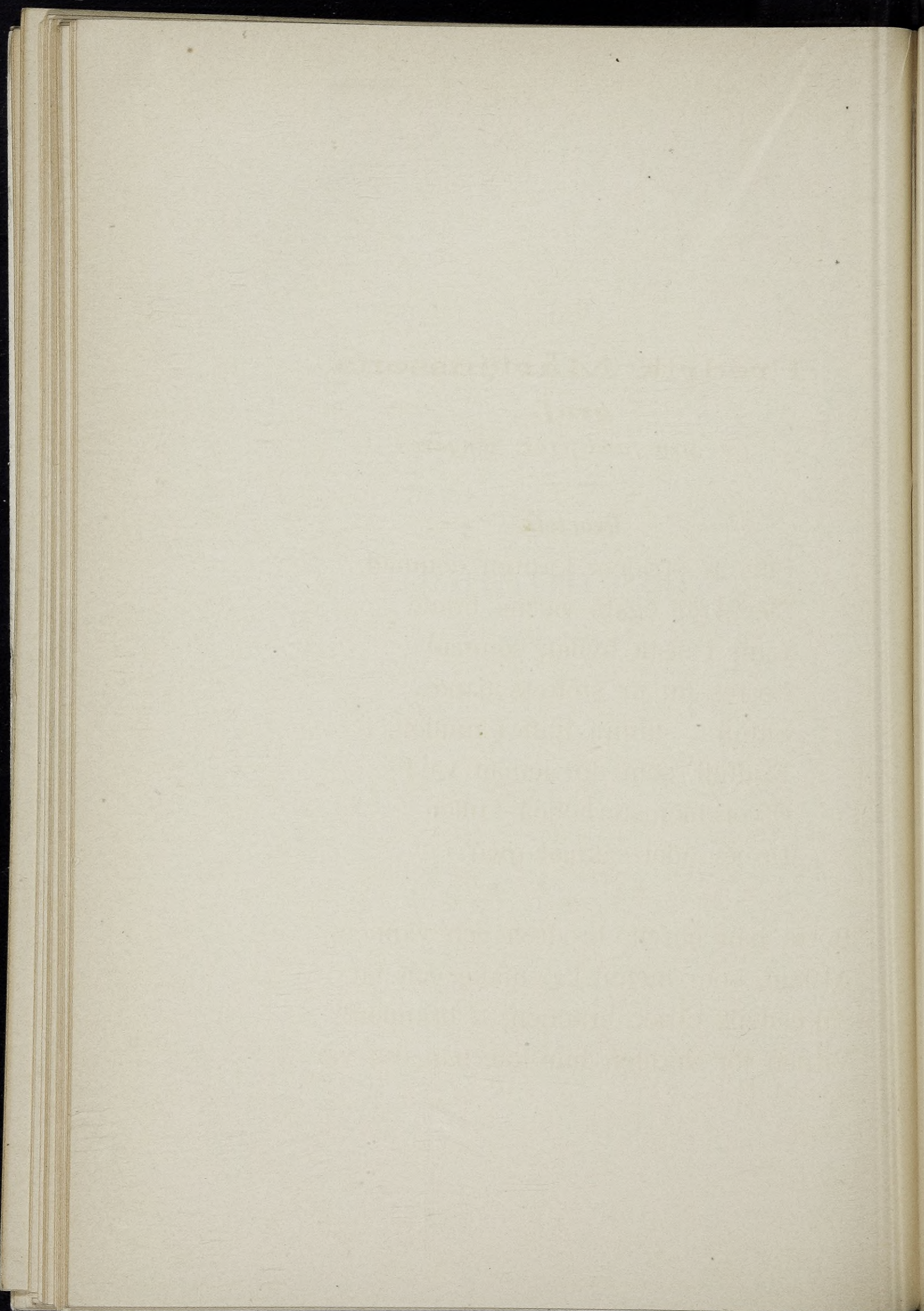
Men rikdomens önskan
En bisak dock är,
Ty den kommer sjelfmant,
Der lyckan är när.

Må derföre helsa
Och muntert humör
Som hufvudsak ingå
I önskan jag gör.

Ja, lycka och trefnad
Dernere i Lund,
Det önskar Er alla
I afskedets stund.



Sorgeminnen.



Vid
Fredrik Mårtenssons
graf.

(50-årig familjefar, sångare.)

Qvartett.

Slut är striden, kraften domnad,
Släckt är ögats varma brand;
Ljuft i sista hvilans somnad
Löstes du ur stoftets band.
Slumra, slumra ljuft i mullen,
Fridfull, som din lefnad var!
Öfver blomsterhöljda kullen
Dröjer ädel saknad kvar.

* * *

Borta han blifvit, brodern och vännen,
Älskad, som menniska, make och far.
Saknadens tårar, brännan, o brännan!
Vitnen för världen hur kär han oss var.

Borta han blifvit! Kallt är det hjerta,
Som uti lifvet så ömmande brann.
Stelnad är tåren, fäld vid hvar smärta
Han hos en lidande medbroder fann.

Trofast i vänskap, pröfvad i heder,
Gick han, orubblig, sin bana till slut;
Nu, invid målet, sorgklädda leder
Mäta med aktning hans lifsgerning ut.

Hård är Er pröfning, I som till grafven
Sörjande följen Ert jordiska stöd,
Tröst i Er klagan hoppfullt dock hafven:
Vägen till lifvet den nämnes ju **död.**

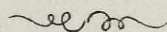
Grafven ej öppnas ned blott mot gruset,
Ofvan den eger en öppning också,
Derifrån leder vägen till ljuset,
Hän öfver stoftet mot himmelen blå.

Dit har han färdats, friade anden,
Bidar Er der tills Ni träffas igen.
Der knytnas åter upplösta banden,
Möter Er åter Er fader och vän.

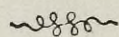
* * *

Quartett.

Klingen, toner, milda, veka,
Sångens vän han var, som vi!
Klingen, att hans minne smeka
Med en saknan's harmoni!
Trogen kärlek sen det vårdar,
Vänskap sluter sig till den,
Tills i fridens tempelgårdar
En gång vi få ses igen.



Vid
Prosten och Kyrkoherden
Lars Olof Stendahls
graf.



När livets fröjder i sin fullhet le,
När man blott *dag*, ej någon *natt* vill se,
När qual och storm man i sin yra glömmar,
Hvem tänker då väl uppå jordisk lott,
Att livets fröjder äro dikter blott,
Och bortom dagens sorl sig natten gömmer?

Och dock, i vårens eller höstens dag,
Vi lyda alla under samma lag,
Ty härjarn vakar uppå alla kosor,
Och hvar han måttar med sitt slag, är släckt
Ett lif i purpur eller tiggardrägt,
Ett lif af mödor eller "dans på rosor".

Hvarhelst det träffar, tystnar dagens larm,
 Och själ, som fröjdats, blir så vek och arm,
 Ty fåfång, fåfång är all mensklig möda
 Att söka lösa denna gåta ut,
 Som nämnes *lif*; den löses först till slut
 I ljuf förklaring för den jordiskt döda.

Ack, *hvarför, hvarför*, spørjer vännens röst,
 Gick bort mitt säkra stöd, min bästa tröst?
 Ack *hvarför?* spørjer denna sorgsna skara,
 Som står med saknad kring en nyredd bår
 Och får till svar allenast tår på tår;
 Ej men'skotungor spørsmålen förklara.

Blott han, som tronar i de höga rum,
 Som gett oss fridens evangelium,
 Blott han kan trösta alla sorgsna hjertan,
 Blott han förmår på våra frågor ge
 De rätta svaren, hoppfullt tröstande,
 Ja, kan i glädje byta sjelfva smärtan.

Och därför hopplös ej den klagan är,
Som sörjer gode herden, fadren kär,
När från de sina borta nu han blifvit.
Fast död, han lefver i de sällas rum,
Han Mästarn följt blott till Capernaum
Att se, hur Ordet trones frukter gifvit.

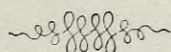
En Herrans tjenare och tolk han var,
I ord, som handling, lika uppenbar
Och apostoliskt fridfull i sitt sinne,
Ty, en Johannes kärleksfull och varm,
För alla ägde han en öppen barm,
Och alltid var det rymligt nog derinne.

För sin församling var han vän och far
Och därför älskad utaf en och hvar,
Som till hans fromma råd sig anförtrodde,
Thy lefva skall hans minne, varmt och stort,
I ädla gerningar, dem han har gjort,
Och uti hvilka skrymteri ej bodde.

Och de exempel, dem han lärde ut,
Hans ärestoder skola bli till slut,
När ädel sådd går upp i skördar rika;
Ty folkupplysningen i honom haft
En ädel kämpe, full af nit och kraft,
I kampen stark, men offrande tillika.

Nu är den domnad, denna väna hand,
Och slocknad är de ögons milda brand,
Som lyste upp den manligt rena pannan;
Snart vigda mullen hans lekamen höljt
Till hvila i den jord, dit förr han följt
Med sin välsignelse så mången annan.

Ljuft söfve friden gode herden här!
Hans gernings minne vaktar troget der,
Tills en gång åter han de sina famnat;
Ty döden blott det rätta lifvet vill,
Och själen hör ju evigheten till:
Uti sin faders glädje re'n han hamnat.



Vid
Oscar Wreds graf.

(26 år.)

Trohjertad, som din vänskap, vare din hågkomst!

Spelka skugga af en skön förhoppning,
Vårflägt, tynad i middagstid,
Stängel, bruten före kronans knoppning,
Ljuft du slumre i grafvens frid!
Här ej plågan mer dig hinner,
Ty förlossningens fackla brinner
Bortom grafven, der din ande finner
Ljuft förklaradt de sällas hopp.

Korta lefnad, här en **vår** allenast,
Hvarför dalar din sol så snart?
Flamma, slocknad när den lyste renast,
Kärast var trots dess snabba fart.
Kärlek gråter ömt vid båren
Sitt förkrossade hopp i våren,

Ungdomsskaran hämmar fåfängt tåren,
Tungt den faller på vännens graf.

Tidigt bruten, hann du ej i lifvet
Gagna så, som du löfte gaf;
Goda gåfvor, dem dig Herren gifvit,
Väl du vårdat dock till din graf.
Dessa lefva för att minnas,
Ja, förklarade återfinnas
I det höga, der vi en gång hinnas
På Försonarens helga bud.

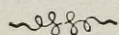
Slumra, slumra, du är lycklig vorden,
Salig glädje ju är din lott;
Ädla hopp, dem du ren gaf på jorden,
Nu sin högsta fullbordan fått.
Vårligt grönskande ditt minne,
Rent och värmande, som ditt sinne,
Våra hjertan gömma troget inne,
Sof, du ädle, i helig frid!


— Axel J. F. —

Vid
Fru Hortense Hallbergs graf

den 23 maj 1879.

(26-årig.)



är våren leker kring berg och dal,
Och lärkorna slå i skyn,
Hvem tänker väl då på död och qual
Och tårstänkta ögonbryn?

Och dock sig döljer, der knopp slår ut
Och smekande vårflägt ler,
Ej sällan omutlige härjarns spjut,
Som död åt förhoppningen ger.

Han riktar spetsen! Och vårdags sol
Af verket, hon lifnärt nyss,

Ruinen blott ser från sin herrskarstol,
— Det krossats af dödens kyss.

Men kalla båren med bård och frans,
Hvad rymmer en sådan väl?
Och pyntade grafven med kors och krans,
Ej ryms der en menniskosjäl!

Nej! Dödens makt är, som vintrens blott,
Den studsar för himlens vår,
Som brutna rosen till salig lott
Ånyo i blomning slår.

Hvad kärast lifvet härnere haft
Af blommande lif och lust,
Af trofast ömhet och ädel kraft,
Blott flyttas till annan kust.

En ädel maka, som tydde nyss
Sin skönaste ungdomsdröm
— I förstlingens blickar, i moderskyss —
Här sofver sin sista sömn.

Hon gått att söka en annan vår,
Mer ljus än den jorden ger;
Der i förklaringens fjerrglas hon får
Nu se på de sina ner.

Och minnets rosor, som spira opp
Ur tårarnes offergård,
De hviska tröstfullt det ljufva hopp:
Vi ses i en bättre värld!

Kronofogden ADOLF LIDMAN.

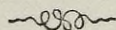


Kraftiga vilja, här du nådde målet,
Lefnadens gerning nu till fulla värdet
Ovåldigt mätes; här är striden lyktad,
Manligt du kämpat.

Välsignad hvila, lön för redlig möda,
Grafven dig bjuder, se'n på lösta vingar
Själen sig lyftat fjerran öfver jorden
Till sin förklaring.

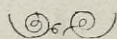
Blödande hjertan sina offer bringa,
När uppå grafven tåredaggen faller;
Mjukare örngott än de dinas kärlek
Du dock ej funnit.

Ljuf vare hvilan! I de ljusa rymder
De brustna banden en gång återknytas.
Saknaden lyser uti hoppets strålgans
Frid öfver minnet!



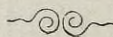
Vid

Trädgårdsmästaren **Andreas Larssons graf.**



Det är sorg i Floras rike,
 Tårar under vintersnö;
 Blomstervårdarn utan like
 Flygtat till en fjerran ö.
 Han, som träget redde mullen
 För de späda plantors tropp,
 Går till ro i vigda kullen
 Efter slutadt vandringslopp.

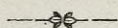
När som vårens förstling spirar
 Snart ur vinterbädden kall,
 Han ej mer dess ankomst firar
 Och dess skydd ej blifva skall.
 Då han gått att blommor plocka,
 Som fått högre maktens vård;
 Sarons liljor honom locka
 I en bättre örtagård.



raf.

Vid
Fru **Sofie Örtenblads** graf

den 11 juni 1880.



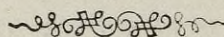
Slut är kampen, qvinnans största,
Modigt har hon kämpat den,
Ty hon föll ej med det första,
Segerviss i döden än!
Lifvet gaf hon för att vinna,
Och är någon menska stor,
Är det skapelsens hjeltinna,
Då hon offerar sig som *mor*.

Hennes slagfält är visst ringa,
Hennes vapen äfvenså,
Men, hvem mäktar så att tvinga
Sjelfva dödens makt ändå?
Tanken uppå barn och maka
Den var hennes styrkas rot,

Der i bittra timmars vaka
Länge nog hon kämpat mot.

Dock, när budet kom, det sista,
Varmt än hennes öga log,
Vid den tanken: "banden brista,
Men de återknytas nog!"
Hoppet krönte så hjeltinnan
Med en lager evigt grön,
Ty, sitt afsked strax förinnan,
Bad hon tyst sin modersbön.

Ljuft du slumre! Tidens ilar
Mer din fristad icke nå,
Men till kullen der du hvilar,
Ofta dina kära gå
Och välsigna varmt ditt minne
Såsom maka, mor och vän,
Till en gång den stund är inne,
Då du famnar dem igen.



Tre minnesfester.

Fredrik M.

I leende vår
Är glädje och frid,
Och jublande slår
Hvart hjerta dervid.
Men bäst, som det ler,
Blir ögat så matt
Och flammar ej mer,
Det stundat till natt.

Det stundat till natt,
Arbetet är slut,
Och flämtande matt
Släcks lifsgnistan ut.
Och dock hvilken fröjd!
Hvar rättrogen vän

Från himmelens höjd
Oss helsar igen.

För kärlek och hopp
Går solen ej ner,
Blott hejdar sitt lopp
Vid randen och ler.
Och flamman så ren
Belyser på nytt
I ädlare sken
Den vännen, som flytt.

Hans vänfasta själ,
Hans trofasta drag,
Vi minnas så väl
I brödernas lag.
Mot nöden hvem bjöd
Ett hjerta som hans?
Dess ömmande glöd
Hans bragd ger sin glans.

Från möda och strid
Till hvila han gått;
I trefaldig frid
Han arvodet fått.
Hans minne dock är
Ett lysande bloss;
Mot ljuset det bär
Och vägleder oss.

D. P. v. Sydow.

Vördade minne
Framträd i din sanning!
Vinkelrät lefnad,
Oss till föredöme,
Murarebröder
Egna nu sin hyllning.

Vivat memoria!

Ren var hans vandel
Så i ord som handling,
Murarelodet,
Som vi *dygden* nämna,
Städse hans tankar
Ledde till det goda.

Vivat memoria!

Mästaren ädle
Efter fyllda värfvet
Arvodet njuter
I den ljusa öster,
Der icke solen
Mer en dagsled ändrar.

Vivat memoria!

E. M. af Klint.

~~~~~  
Brödrakretsen, styrd af mästarhanden,  
Trofast fyller sitt värf i dag.



Sakna'n, hugfäst genom ädla banden,  
Oss församlat i festligt lag.

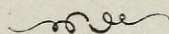
*Minnets* fackla herrligt brinner!

Hän till stjernornas land den hinner  
Rena flamman, som nu oss påminner  
Höge mästarens murarvärf.

Full var midnatt, när den ädle anden  
Såg fullbordadt sitt lefnadslopp;

Öfvermästarn till de sälla landen  
Kallat längtande själen opp.

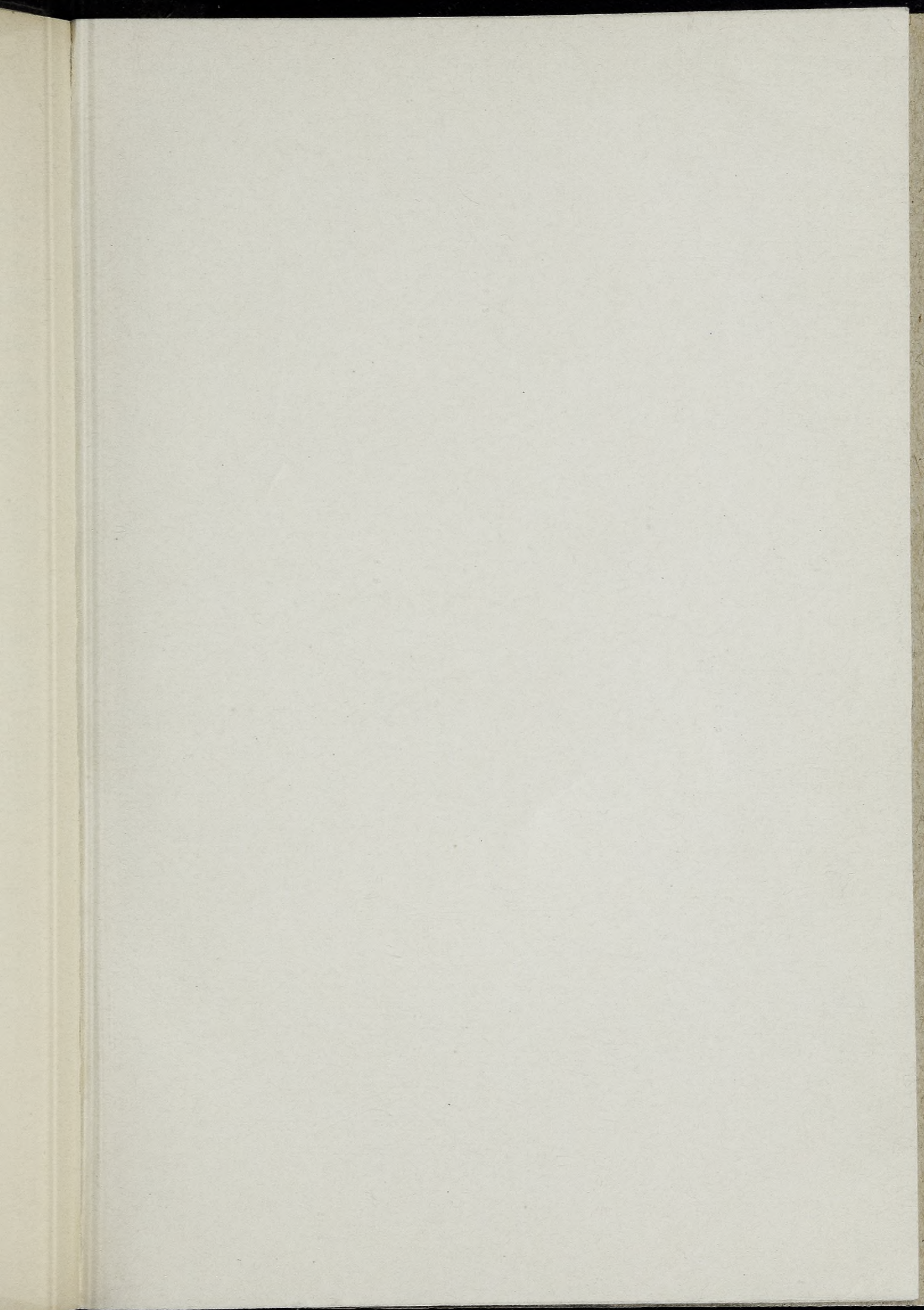
Men, fast borta, skall han finnas  
Städs i brödernas krets och minnas  
För hvad ädelt i ett lif kan vinnas  
Genom murarens trogna värf.



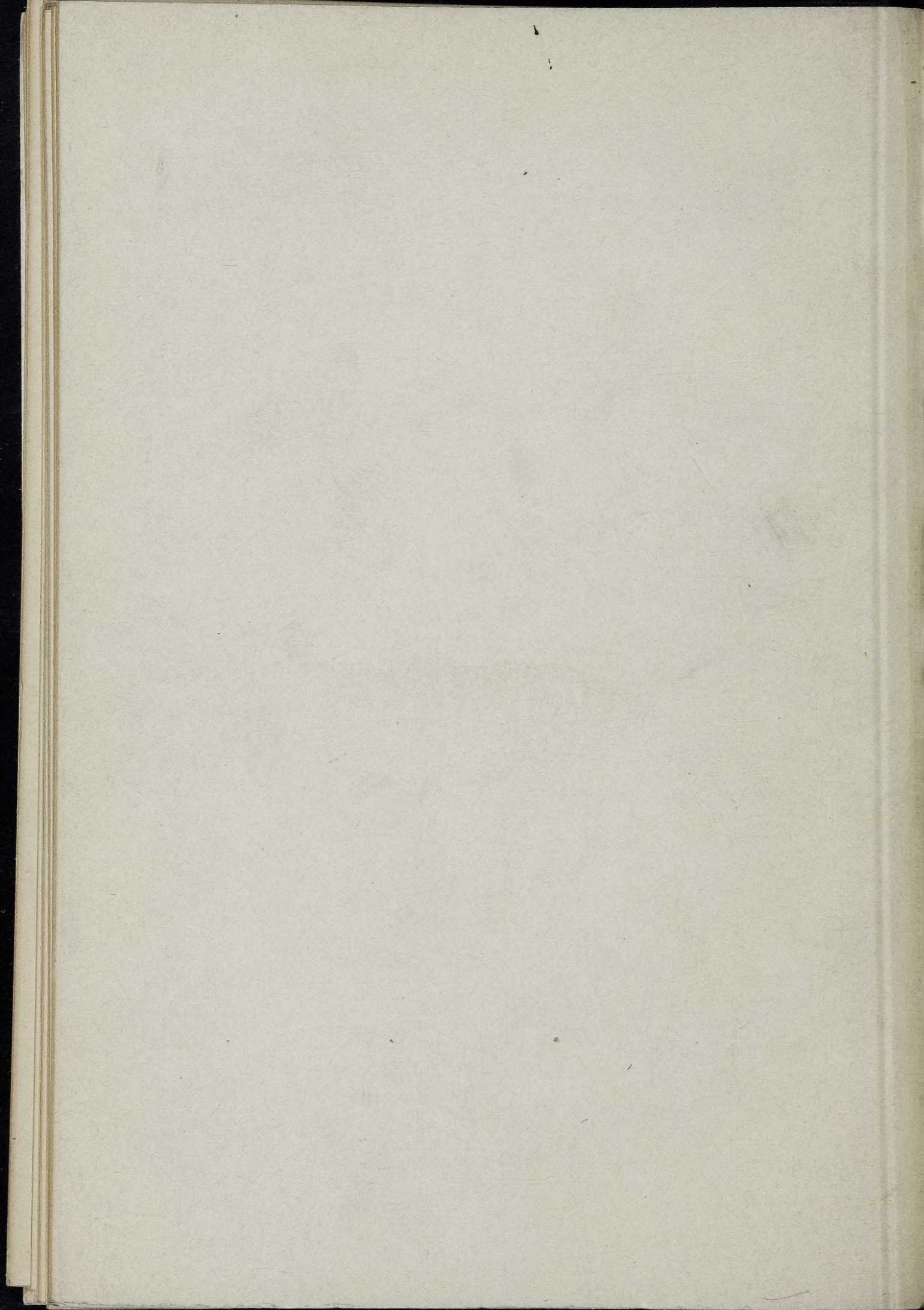


J. F. PETZOLDS  
*Ystad*  
Boktryckeri, 1882.







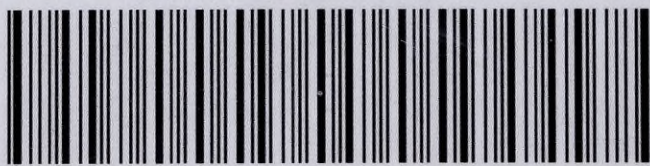








UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND



15000

401004115